

Arrest

nr. 208 485 van 30 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. GUL
Edward Staintonstraat 5
3550 HEUSDEN ZOLDER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat V. GUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 3 november 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 6 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 3 mei 2016 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 23,6 jaar was met een standaarddeviatie van 1,8 jaar.

1.2. Op 28 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker in een aangetekende brief van 28 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 21 september 2017 van 9.00 uur tot 12.50 uur, bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, meester Vahide Gul, was tijdens het gehoor aanwezig vanaf 9.43 uur tot het einde.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en tot de Pashtun-etnie te behoren. U bent geboren in het dorp Warkarawla in het district Surobi van de provincie Kabul. Na de dood van uw vader verhuisde uw familie naar het dorp Habib Kala nabij Naghlu, waar de broer en een neef van uw moeder woonden. Daar woonde u in totaal 5 jaar.

Uw oudere broer K. ging op een gegeven moment wonen en studeren in Nangarhar. Het eerste jaar ondersteunde uw familie hem financieel, maar het laatste jaar vertelde hij dat hij voor zijn eigen kosten kon instaan. Hij beweerde zelf les te geven. Op een dag bracht hij een aantal studie- en werkdocumenten en foto's van zijn werk met buitenlanders mee naar huis. Uw moeder begreep al snel dat uw broer in werkelijkheid voor buitenlandse troepen werkte, wat ze meteen afkeurde. Uw broer zei dat het zijn recht was om zelf te kiezen voor wie hij werkte. Uw moeder bracht haar broer op de hoogte, die K. op zijn beurt op andere gedachten probeerde te brengen, zonder veel resultaat. De volgende dag vertrok uw broer opnieuw richting Nangarhar. Twee maanden later kwam uw broer nogmaals kort naar huis. De dag na zijn vertrek vond er een huwelijk plaats in het dorp. De dorpingen vroegen naar de reden van K.'s afwezigheid. De vrouw van uw oom vertelde aan een van de vrouwen dat hij zo snel weer vertrokken was omdat hij als tolk voor de buitenlanders werkte. Twee maanden later was iedereen in het dorp op de hoogte van uw broers werkzaamheden. Op de eerste dag van het nieuwe jaar werd uw oom opgebeld door de taliban, met de melding dat K. zijn werk moest stopzetten en aan hen moest worden overgeleverd. Op 13 hamal 1392 (2 april 2013) ontvingen jullie een eerste dreigbrief van de taliban waarin stond dat uw familie een week de tijd kreeg om uw broer aan hen over te leveren en dat u en uw jongere broer in de plaats van uw broer naar de taliban moesten gaan indien K. niet werd uitgeleverd. Indien u geen gehoor gaf aan de eis, zou de volledige familie de doodstraf krijgen. Uw oom bracht uw broer op de hoogte van de bedreigingen, maar hij wou op geen enkele manier toegeven aan de eisen van de taliban, die hij als excuses voor een moord beschouwde. Diezelfde dag contacteerde uw oom de taliban met de vraag om extra tijd te krijgen. De taliban ging ermee akkoord, maar stuurden een tweede dreigbrief na 22 à 23 dagen, op vrijdag 6 saur 1392 (26 april 2013). Daarin stond dat u, uw oom en uw broers drie dagen later voor de rechter zouden verschijnen. Indien er geen gevolg werd gegeven aan de eis dan zou de taliban jullie sowieso bestraffen. De daaropvolgende zondag klopte de taliban bij u thuis aan. Zonder de deur te open te maken, opende uw oom het vuur, waarop de taliban terugschoot. U slaagde er ondertussen in te ontsnappen via het dak naar het huis van M., de man die jullie gronden bewerkte. U hield zich drie dagen schuil bij hem tot hij alle regelingen voor u getroffen had om het land te verlaten. Hij vertelde u dat uw oom omkwam in het vuurgevecht, dat diens zoon gewond raakte en uw broer vermist was. Diezelfde maand saur verliet u uw dorp.

U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u anderhalf jaar lang bij een smokkelaar verbleef. U trok vervolgens verder en kwam in België aan op 3 november 2015. Op 6 november 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw broer, een certificaat op naam van K., een kopie van de werkkaart van uw oom, vijf foto's en de verzendvelop.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw asielaanvraag op 6 november 2015 stelde u immers te zijn geboren op 31 juli 1999 en minderjarig te zijn (DVZ Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 2).

Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek werd uw geboortjaar aangepast naar 1 januari 1993. Uit de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 3 mei 2016 staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 27 april 2016 ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 23.6533 jaar met een standaarddeviatie van 1.895 jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Een ander element dat uw algemene geloofwaardigheid verder aantast, zijn uw verklaringen over uw contacten met het thuisfront en het lot van uw gezinsleden. U beweert dat u nieuws verneemt via uw buurman M., maar dat u geen rechtstreeks contact meer hebt met uw moeder. Gevraagd naar de reden hiervoor, zegt u dat M. bang is dat uw moeder zou doorvertellen aan andere vrouwen in het dorp dat u zich in het buitenland bevindt. Toch kan er ergens verondersteld worden dat gezien u al 4 jaren gescheiden leeft van uw moeder en zij veel stress ervaart jullie graag met elkaar zouden willen spreken. Het is niet noodzakelijk zo dat u uw werkelijke verblijfplaats moet onthullen of dat u uw moeder daarmee per sé in gevaar brengt omdat u met uw moeder spreekt. Over uw andere broers beweert u geen nieuws te hebben vernomen. U weet ook niet of uw moeder uw oudste broer nog heeft kunnen contacteren. U weet alleen dat ze niet bij uw moeder zijn. Bij uw asielaanvraag stelde u echter dat uw broer bij uw moeder in Habib Kala verbleef (Verklaring DVZ, punt 18). Ook wanneer u gevraagd wordt of u uw oudste broer hebt proberen op te sporen, beweert u van niet (CGVS, p. 8-9, 17-18).

De kern van uw problemen met de taliban vindt zijn oorsprong bij het beroep van uw broer. Het CGVS stelt echter vast dat uw verklaringen over uw broers activiteiten bijzonder vaag en beperkt blijven. Een eerste element is het gegeven dat u weinig informatie kunt geven over uw broers verdere studies. U beweert dat hij na het secundair onderwijs cursussen volgde in Nangarhar, vermoedelijk in Jalalabad, maar u weet niet welke studie of aan welk instituut. U blijkt hem ook nooit gevraagd te hebben waar hij precies studeerde. U verklaart dat uw oudste broer streng en agressief was, waardoor u hem niet veel vragen stelde. U weet evenmin exact hoe lang de studie duurde. Het enige wat u weet was dat hij het eerste jaar geld aan uw familie vroeg voor zijn studies, er in totaal drie jaar was en het laatste jaar al werkte. U stelt verder dat hij in de eerste twee jaren dat hij in Nangarhar verbleef, elke maand naar huis kwam. Nadien kwam hij veel minder frequent naar huis. Wanneer het CGVS u vraagt wat hij in de beginperiode over zijn leven daar vertelde, verklaart u dat hij niet veel vertelde, enkel zei dat hij extra cursussen volgde (CGVS, p. 12-13).

Over de eigenlijke activiteiten van uw broer blijkt u overigens amper iets te weten. U komt niet veel verder dan te stellen dat hij als tolk werkte voor de Amerikanen in een basis in Goshta en in Kunar. Wat bijzonder frappant is, is dat er op het moment van uw broers bekendmaking thuis geen informatie-uitwisseling ontstaat over de eigenlijke activiteiten van uw broer. U beweert dat uw broer niets over de documenten vertelde en evenmin iets over zijn werk als tolk, omdat de informatie gevaarlijk kon zijn (CGVS, p. 14-15). Dit staat dan weer haaks op het feit dat hij een tastbaar bewijs van zijn activiteiten meebracht naar huis. U weet ook niet op welke manier uw broer aan die job geraakt is, terwijl verwacht kan worden dat ook deze informatie vanuit een soort van natuurlijke nieuwsgierigheid bevraagd zou worden. U beweert in ieder geval dat uw broer daar niets over verteld heeft, dat hij in Nangarhar studeerde en daar nadien gebleven is en dat zijn vriendenkring hem misschien aan die job geholpen heeft. Wanneer het CGVS u vraagt of u of andere familieleden daar ooit naar gevraagd hebben, ontkent u dit. U stelt dat het niet belangrijk was, want dat het voor jullie duidelijk was dat het via zijn vriendenkring was gebeurd. Of er in die vriendenkring mensen waren die contacten hadden met de autoriteiten, weet u niet. U hebt enkel het vermoeden dat er mensen waren in het district die samenwerkten met buitenlanders, maar dat het evengoed via mensen in Nangarhar kan zijn geweest (CGVS, p. 15). Uit uw laatste verklaringen kan worden afgeleid dat het niet geheel duidelijk was op welke manier uw broer aan die job geraakt is en dat uw conclusies puur op vermoedens gebaseerd zijn. Dit maakt het niet bepaald geloofwaardiger dat er geen vragen aan uw broer werden gesteld. Ook over zijn beweegredenen om bij de buitenlandse troepen aan de slag te gaan, zijn uw verklaringen vaag. U denkt dat de vriendenkring van uw broer daar een grote rol in gespeeld heeft en haalt daarnaast het financiële aspect van de job aan. U verklaart dat het een goed betaalde job was. Wanneer u gevraagd wordt om dat verder uit te leggen, zegt u dat u het niet weet. Gevraagd hoe u dan te weten bent gekomen dat het een goed betaalde job was, beweert u dat u niet weet wat het salaris van uw broer bedroeg, maar dat het een gevaarlijk job was en dat hij daarom veel geld kreeg. U ontkent dat uw broer daar zelf iets over vertelde, maar vermoedt dat hij af en toe geld gaf aan uw moeder, wat een kwestie was tussen hem en haar (CGVS, p. 16). Opnieuw kan er verondersteld worden dat de beweegredenen van uw broer om voor de buitenslandse troepen te werken een belangrijk gespreksonderwerp moeten hebben gevormd zowel bij de bekendmaking als na de bedreigingen die uw familie te beurt vielen.

U stelt elders dat uw moeder hem ook verwijtend vroeg waarom hij met dat werk begonnen was (CGVS, p. 14). Dat uw broer daar niet over gecommuniceerd zou hebben, is dan ook weinig aannemelijk.

Het CGVS stelt verder vast dat uw broer en uw familieleden risicovol gedrag vertonen. U beweert dat uw broer zijn samenwerking met de buitenlandse troepen bekend maakte nadat hij uw moeder vroeg een groot aantal documenten thuis te bewaren die te maken hadden met zijn studies en zijn werk. Deze documenten waren studie- en werklattesten, waarvan op sommige de Amerikaanse vlag stond. Er was ook een fotoalbum. De exacte reden dat uw broer zijn documenten in bewaring gaf aan u moeder, is u in eerste instantie niet geheel duidelijk. Meteen daarna verklaart u dat uw broer thuis woonde en de documenten die hij niet nodig had meegenomen had naar huis (CGVS, p. 14). Het gegeven dat uw broer documenten die zijn band met de buitenlandse troepen onomstotelijk aantonen, meebrengt naar een gebied waar de taliban volgens uw verklaringen toen nog sterk aanwezig was, is bijzonder risicovol te noemen en daardoor moeilijk aannemelijk te beschouwen. Wanneer het CGVS u naar enige verklaring vraagt voor dergelijk gevaarlijk gedrag, antwoordt u dat het zijn huis was en de documenten daar veilig waren. U voegt er aan toe dat hij een agressief en egoïstisch persoon was, voor wie het niet uitmaakte of zijn moeder het te weten kwam dat hij voor het leger werkte (CGVS, p. 17). Het is echter weinig waarschijnlijk dat uw broer de veiligheid van zijn documenten verkoos boven zijn eigen veiligheid en die van zijn familie. Door zijn bewijsstukken mee naar huis te nemen en ze daar te bewaren, kwamen uw moeder en bij uitbreiding de hele familie uiteindelijk te weten dat hij met de buitenlandse troepen samenwerkte. Uit de toegevoegde informatie over Afghaanse tolken die samenwerken met de buitenlandse troepen blijkt dat deze mensen hun werkzaamheden uit voorzorg volledig geheim houden voor familie en vrienden (zie informatie in het administratieve dossier). Bovendien is het ook zo dat uw broer niet alleen uw familie op de hoogte bracht op een onbeholpen manier, maar dat hij zijn vrienden al eerder ingelicht had. Of deze vrienden banden hadden met de autoriteiten, wat een mogelijke verklaring voor zijn bekendmaking kan zijn, is u niet duidelijk (CGVS, p. 15). De manier waarop in het dorp bekend raakt dat uw broer voor de Amerikanen werkt, is overigens erg bedenkelijk. U beweert dat de vrouw van uw oom dit verklapte aan een buurvrouw, waardoor het nieuws uiteindelijk bij de taliban terecht kwam. Het is echter weinig waarschijnlijk en toevallig dat wanneer uw familieleden het gevaar van uw broers beroepsactiviteiten inzagen en afspraken dit aan niemand door te vertellen, uw ooms vrouw dit dan zomaar zou verklappen (CGVS, p. 14, 20).

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt nog meer aangetast door uw verklaringen over de weinig consistente houding van uw familieleden ten aanzien van de bedreigingen door de taliban. Het CGVS stelt in het algemeen vast dat u noch uw familie de bedreigingen van de taliban voldoende ernstig namen. Zo beweert u dat uw oom op 1 hamal (21 maart) een eerste dreigtelefoon kreeg, waarin geëist werd dat uw broer zijn activiteiten moest stopzetten en aan hen moest worden uitgeleverd. Op 13 hamal (2 april) volgde de eerste brief en werd uw oom tevens opgebeld. De brief stelde dat u en uw jongere broer in de plaats van uw broer naar de taliban moesten gaan indien K. niet werd uitgeleverd. Als er niets meer van jullie zou worden gehoord, dan zou uw familie de doodstraf krijgen. Gevraagd naar jullie reacties op die bedreigingen, antwoordt u dat uw oom uw broer probeerde te overtuigen zijn job stop te zetten en om terug te keren naar het dorp, wat hij steevast weigerde. De laatste keer dat uw oom uw broer kon bereiken, was na de eerste dreigbrief. U verklaart dat uw oom nog uitstel vroeg aan de taliban, wat hem ook werd toegekend. Opvallend is wel dat de taliban extra tijd geeft, maar geen tijdslimiet, terwijl ze dit wel in hun eerste dreigbrief deden. Logischerwijze zou er verwacht worden dat ze ook een deadline geven bij het uitstel. Dat ze dit niet doen, breekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen af. Wanneer het CGVS u vervolgens vraagt naar welke mogelijkheden uw familie op dat moment besprak, zegt u dat er geen oplossing bestond. U voegt eraan toe dat de aanval op uw huis vervolgens plaatsvond en dat u toen bent vertrokken, waarmee u een periode van bijna een maand tussen de eerste dreigbrief en uw uiteindelijke vertrek ongemoeid laat. Kort voor uw vertrek ontving u een tweede dreigbrief, op 16 saur, waarin stond dat u, uw oom en uw broers voor de rechter moesten verschijnen binnen de drie dagen of dat u anders sowieso zou worden bestraft. Het was overduidelijk dat de taliban haar bedreiging volhield en dat uw leven daadwerkelijk in gevaar was. Wanneer u gevraagd wordt of u onder de bedreigingen overwogen hebt om eerder te vluchten, of zich elders schuil te houden, ontkent u dit. U stelt dat u nergens heen kon gaan, niet naar een ander land of een andere regio omdat er in Afghanistan geen enkele plek veilig was voor de taliban (CGVS, p. 20-22). Pas op het moment dat de taliban op het punt staat om uw huis binnen te vallen en uw oom een vuurgevecht start, slaagt u erin te ontsnappen en de beslissing te nemen dat er geen andere optie is dan het land te verlaten. Het CGVS acht het niet geloofwaardig dat er eerst een inval en een slachtoffer moet vallen vooraleer u beslist te vluchten.

In het licht van de aanhoudende en ernstige bedreigingen is het niet onredelijk om te verwachten dat u en uw familieleden eerder actie ondernemen of strategieën bedenken om uit de greep van de taliban te blijven. Het totale gebrek aan veiligheidsmaatregelen en zelfs de overweging daarvan breekt in casu de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig af.

Wat de documenten betreft die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag neerlegt, wijst het CGVS er op dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. De foto's en het attest van het Amerikaanse leger op naam van K. kunnen de eerder gemaakte vaststellingen over uw vluchtmotieven evenmin veranderen. Er kan immers op geen enkele manier worden vastgesteld dat de vermelde persoon in het attest wel degelijk uw broer is. Ook de foto's bieden geen uitsluit over de identiteit van de erop afgebeelde personen, over hun activiteiten of over de omstandigheden waarin één van de afgebeelde personen om het leven kwam.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsmede van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding."

Verzoeker benadrukt dat hij op het ogenblik van zijn verzoek om internationale bescherming nog minderjarig was en betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing hierover. Hij voert aan dat uit het leeftijdsonderzoek geen exacte leeftijd wordt bepaald, omdat er steeds een marge is van twee jaar. Deze marge dient steeds in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming te worden geïnterpreteerd. Verzoeker wijst er verder op dat hij niet het bewijs kan leveren van zijn leeftijd, omdat hij niet in staat is om identiteitsdocumenten bij te brengen.

Wat de vaststelling in de bestreden beslissing betreft over het contact met zijn moeder, werpt verzoeker op dat hij zijn buurman M. niet in gevaar kan brengen.

Verzoeker meent verder dat het niet aan hem verweten kan worden dat zijn broer weinig communiceerde met zijn familie, waardoor hij enkel een beperkte kennis heeft over diens activiteiten. Verzoeker verklaarde hierover dat zijn broer niets aan hem vertelde en geen empathie had voor de situatie van zijn familie die vervolgd werd als het gevolg van zijn activiteiten.

2.1.2. In een aanvullende nota van 26 juni 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten toe:

- het *"Country of Origin Information report: Afghanistan Security situation – Update"* van EASO van mei 2018;
- de *"Country guidance note: Afghanistan"* van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De Raad stelt vast dat geen geloof kan gehecht worden aan de vermeende vervolgingsfeiten. Vooreerst merkt de Raad op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij heeft hierbij de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie hierover kan beslissen. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de instanties zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De instantie mag van verzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat rekening dient gehouden te worden met de leeftijds marge, die in het voordeel van verzoeker dient te worden geïnterpreteerd, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Na leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij hij 23,6 jaar was met een standaarddeviatie van 1,8 jaar een goede schatting is, toont wel degelijk aan dat rekening werd gehouden met de leeftijds marge en het alsnog uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. Verzoeker voert aan dat hij zijn leeftijd niet kan bewijzen met identiteitsdocumenten, doch hij licht niet toe hoe de voorlegging van een dergelijk document afbreuk zou doen aan de vaststellingen in de beslissing van de Dienst Voogdij. Dat verzoeker thans nog steeds vasthoudt aan zijn verklaringen over zijn leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, toont dan ook aan dat verzoeker tracht de Belgische instanties bewust te misleiden en is nefast voor zijn algehele geloofwaardigheid.

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende vervolgingsfeiten. Verzoekers verweer dat hij zijn buurman M. niet in gevaar wil brengen doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker zijn familie op geen enkele manier zou hebben willen contacteren gedurende zijn verblijf in België. Verzoeker herhaalt bovendien zijn verklaringen dat zijn broer niet veel communiceerde met zijn familie over zijn werkzaamheden, doch verzoeker gaat voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat dit klemmt met verzoekers verklaringen dat zijn broer documenten van zijn werkzaamheden bij zijn familie naar huis bracht. In deze context acht de Raad het dan ook evenmin aannemelijk dat verzoeker over dermate weinig informatie over de werkzaamheden van zijn broer zou beschikken, dit temeer gezien verzoeker naar aanleiding van deze werkzaamheden in België internationale bescherming vraagt.

Er kan dan ook redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over dergelijke essentiële elementen van zijn relaas waarvan hij geen kennis heeft. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatigheid om zich te informeren doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, terecht en vindt steun in het administratief dossier en wordt overgenomen door de Raad:

“Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw asielaanvraag op 6 november 2015 stelde u immers te zijn geboren op 31 juli 1999 en minderjarig te zijn (DVZ Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 2). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek werd uw geboortjaar aangepast naar 1 januari 1993. Uit de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 3 mei 2016 staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 27 april 2016 ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 23.6533 jaar met een standaarddeviatie van 1.895 jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Een ander element dat uw algemene geloofwaardigheid verder aantast, zijn uw verklaringen over uw contacten met het thuisfront en het lot van uw gezinsleden. U beweert dat u nieuws verneemt via uw buurman M., maar dat u geen rechtstreeks contact meer hebt met uw moeder. Gevraagd naar de reden hiervoor, zegt u dat M. bang is dat uw moeder zou doorvertellen aan andere vrouwen in het dorp dat u zich in het buitenland bevindt. Toch kan er ergens verondersteld worden dat gezien u al 4 jaren gescheiden leeft van uw moeder en zij veel stress ervaart jullie graag met elkaar zouden willen spreken. Het is niet noodzakelijk zo dat u uw werkelijke verblijfplaats moet onthullen of dat u uw moeder daarmee per sé in gevaar brengt omdat u met uw moeder spreekt. Over uw andere broers beweert u geen nieuws te hebben vernomen. U weet ook niet of uw moeder uw oudste broer nog heeft kunnen contacteren. U weet alleen dat ze niet bij uw moeder zijn. Bij uw asielaanvraag stelde u echter dat uw broer bij uw moeder in Habib Kala verbleef (Verklaring DVZ, punt 18). Ook wanneer u gevraagd wordt of u uw oudste broer hebt proberen op te sporen, beweert u van niet (CGVS, p. 8-9, 17-18).

De kern van uw problemen met de taliban vindt zijn oorsprong bij het beroep van uw broer. Het CGVS stelt echter vast dat uw verklaringen over uw broers activiteiten bijzonder vaag en beperkt blijven. Een eerste element is het gegeven dat u weinig informatie kunt geven over uw broers verdere studies. U beweert dat hij na het secundair onderwijs cursussen volgde in Nangarhar, vermoedelijk in Jalalabad, maar u weet niet welke studie of aan welk instituut. U blijkt hem ook nooit gevraagd te hebben waar hij precies studeerde. U verklaart dat uw oudste broer streng en agressief was, waardoor u hem niet veel vragen stelde. U weet evenmin exact hoe lang de studie duurde. Het enige wat u weet was dat hij het eerste jaar geld aan uw familie vroeg voor zijn studies, er in totaal drie jaar was en het laatste jaar al werkte. U stelt verder dat hij in de eerste twee jaren dat hij in Nangarhar verbleef, elke maand naar huis kwam. Nadien kwam hij veel minder frequent naar huis. Wanneer het CGVS u vraagt wat hij in de beginperiode over zijn leven daar vertelde, verklaart u dat hij niet veel vertelde, enkel zei dat hij extra cursussen volgde (CGVS, p. 12-13).

Over de eigenlijke activiteiten van uw broer blijkt u overigens amper iets te weten. U komt niet veel verder dan te stellen dat hij als tolk werkte voor de Amerikanen in een basis in Goshta en in Kunar. Wat bijzonder frappant is, is dat er op het moment van uw broers bekendmaking thuis geen informatie-uitwisseling ontstaat over de eigenlijke activiteiten van uw broer. U beweert dat uw broer niets over de documenten vertelde en evenmin iets over zijn werk als tolk, omdat de informatie gevaarlijk kon zijn (CGVS, p. 14-15). Dit staat dan weer haaks op het feit dat hij een tastbaar bewijs van zijn activiteiten meebracht naar huis. U weet ook niet op welke manier uw broer aan die job geraakt is, terwijl verwacht kan worden dat ook deze informatie vanuit een soort van natuurlijke nieuwsgierigheid bevroegd zou worden. U beweert in ieder geval dat uw broer daar niets over verteld heeft, dat hij in Nangarhar studeerde en daar nadien gebleven is en dat zijn vriendenkring hem misschien aan die job geholpen heeft. Wanneer het CGVS u vraagt of u of andere familieleden daar ooit naar gevraagd hebben, ontkent u dit. U stelt dat het niet belangrijk was, want dat het voor jullie duidelijk was dat het via zijn vriendenkring was gebeurd. Of er in die vriendenkring mensen waren die contacten hadden met de autoriteiten, weet u niet. U hebt enkel het vermoeden dat er mensen waren in het district die samenwerkten met buitenlanders, maar dat het evengoed via mensen in Nangarhar kan zijn geweest (CGVS, p. 15). Uit uw laatste verklaringen kan worden afgeleid dat het niet geheel duidelijk was op welke manier uw broer aan die job geraakt is en dat uw conclusies puur op vermoedens gebaseerd zijn. Dit maakt het niet bepaald geloofwaardiger dat er geen vragen aan uw broer werden gesteld.

Ook over zijn beweegredenen om bij de buitenlandse troepen aan de slag te gaan, zijn uw verklaringen vaag. U denkt dat de vriendenkring van uw broer daar een grote rol in gespeeld heeft en haalt daarnaast het financiële aspect van de job aan. U verklaart dat het een goed betaalde job was. Wanneer u gevraagd wordt om dat verder uit te leggen, zegt u dat u het niet weet. Gevraagd hoe u dan te weten bent gekomen dat het een goed betaalde job was, beweert u dat u niet weet wat het salaris van uw broer bedroeg, maar dat het een gevaarlijk job was en dat hij daarom veel geld kreeg. U ontkent dat uw broer daar zelf iets over vertelde, maar vermoedt dat hij af en toe geld gaf aan uw moeder, wat een kwestie was tussen hem en haar (CGVS, p. 16). Opnieuw kan er verondersteld worden dat de beweegredenen van uw broer om voor de buitenslandse troepen te werken een belangrijk gespreksonderwerp moeten hebben gevormd zowel bij de bekendmaking als na de bedreigingen die uw familie te beurt vielen. U stelt elders dat uw moeder hem ook verwijtend vroeg waarom hij met dat werk begonnen was (CGVS, p. 14). Dat uw broer daar niet over gecommuniceerd zou hebben, is dan ook weinig aannemelijk.

Het CGVS stelt verder vast dat uw broer en uw familieleden risicovol gedrag vertonen. U beweert dat uw broer zijn samenwerking met de buitenlandse troepen bekend maakte nadat hij uw moeder vroeg een groot aantal documenten thuis te bewaren die te maken hadden met zijn studies en zijn werk. Deze documenten waren studie- en werklattesten, waarvan op sommige de Amerikaanse vlag stond. Er was ook een fotoalbum. De exacte reden dat uw broer zijn documenten in bewaring gaf aan u moeder, is u in eerste instantie niet geheel duidelijk. Meteen daarna verklaart u dat uw broer thuis woonde en de documenten die hij niet nodig had meegenomen had naar huis (CGVS, p. 14). Het gegeven dat uw broer documenten die zijn band met de buitenlandse troepen onomstotelijk aantonen, meebrengt naar een gebied waar de taliban volgens uw verklaringen toen nog sterk aanwezig was, is bijzonder risicovol te noemen en daardoor moeilijk aannemelijk te beschouwen. Wanneer het CGVS u naar enige verklaring vraagt voor dergelijk gevaarlijk gedrag, antwoordt u dat het zijn huis was en de documenten daar veilig waren. U voegt er aan toe dat hij een agressief en egoïstisch persoon was, voor wie het niet uitmaakte of zijn moeder het te weten kwam dat hij voor het leger werkte (CGVS, p. 17). Het is echter weinig waarschijnlijk dat uw broer de veiligheid van zijn documenten verkoos boven zijn eigen veiligheid en die van zijn familie. Door zijn bewijsstukken mee naar huis te nemen en ze daar te bewaren, kwamen uw moeder en bij uitbreiding de hele familie uiteindelijk te weten dat hij met de buitenlandse troepen samenwerkte. Uit de toegevoegde informatie over Afghaanse tolken die samenwerken met de buitenlandse troepen blijkt dat deze mensen hun werkzaamheden uit voorzorg volledig geheim houden voor familie en vrienden (zie informatie in het administratieve dossier). Bovendien is het ook zo dat uw broer niet alleen uw familie op de hoogte bracht op een onbeholpen manier, maar dat hij zijn vrienden al eerder ingelicht had. Of deze vrienden banden hadden met de autoriteiten, wat een mogelijke verklaring voor zijn bekendmaking kan zijn, is u niet duidelijk (CGVS, p. 15). De manier waarop in het dorp bekend raakt dat uw broer voor de Amerikanen werkt, is overigens erg bedenkelijk. U beweert dat de vrouw van uw oom dit verklapte aan een buurvrouw, waardoor het nieuws uiteindelijk bij de taliban terecht kwam. Het is echter weinig waarschijnlijk en toevallig dat wanneer uw familieleden het gevaar van uw broers beroepsactiviteiten inzagen en afspraken dit aan niemand door te vertellen, uw ooms vrouw dit dan zomaar zou verklappen (CGVS, p. 14, 20).

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt nog meer aangetast door uw verklaringen over de weinig consistente houding van uw familieleden ten aanzien van de bedreigingen door de taliban. Het CGVS stelt in het algemeen vast dat u noch uw familie de bedreigingen van de taliban voldoende ernstig namen. Zo beweert u dat uw oom op 1 hamal (21 maart) een eerste dreigtelefoon kreeg, waarin geëist werd dat uw broer zijn activiteiten moest stopzetten en aan hen moest worden uitgeleverd. Op 13 hamal (2 april) volgde de eerste brief en werd uw oom tevens opgebeld. De brief stelde dat u en uw jongere broer in de plaats van uw broer naar de taliban moesten gaan indien K. niet werd uitgeleverd. Als er niets meer van jullie zou worden gehoord, dan zou uw familie de doodstraf krijgen. Gevraagd naar jullie reacties op die bedreigingen, antwoordt u dat uw oom uw broer probeerde te overtuigen zijn job stop te zetten en om terug te keren naar het dorp, wat hij steevast weigerde. De laatste keer dat uw oom uw broer kon bereiken, was na de eerste dreigbrief. U verklaart dat uw oom nog uitstel vroeg aan de taliban, wat hem ook werd toegekend. Opvallend is wel dat de taliban extra tijd geeft, maar geen tijdslimiet, terwijl ze dit wel in hun eerste dreigbrief deden. Logischerwijze zou er verwacht worden dat ze ook een deadline geven bij het uitstel. Dat ze dit niet doen, breekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen af. Wanneer het CGVS u vervolgens vraagt naar welke mogelijkheden uw familie op dat moment besprak, zegt u dat er geen oplossing bestond. U voegt eraan toe dat de aanval op uw huis vervolgens plaatsvond en dat u toen bent vertrokken, waarmee u een periode van bijna een maand tussen de eerste dreigbrief en uw uiteindelijke vertrek ongemoeid laat.

Kort voor uw vertrek ontving u een tweede dreigbrief, op 16 saur, waarin stond dat u, uw oom en uw broers voor de rechter moesten verschijnen binnen de drie dagen of dat u anders sowieso zou worden bestraft. Het was overduidelijk dat de taliban haar bedreiging volhield en dat uw leven daadwerkelijk in gevaar was. Wanneer u gevraagd wordt of u onder de bedreigingen overwogen hebt om eerder te vluchten, of zich elders schuil te houden, ontkent u dit. U stelt dat u nergens heen kon gaan, niet naar een ander land of een andere regio omdat er in Afghanistan geen enkele plek veilig was voor de taliban (CGVS, p. 20-22). Pas op het moment dat de taliban op het punt staat om uw huis binnen te vallen en uw oom een vuurgevecht start, slaagt u erin te ontsnappen en de beslissing te nemen dat er geen andere optie is dan het land te verlaten. Het CGVS acht het niet geloofwaardig dat er eerst een inval en een slachtoffer moet vallen vooraleer u beslist te vluchten. In het licht van de aanhoudende en ernstige bedreigingen is het niet onredelijk om te verwachten dat u en uw familieleden eerder actie ondernemen of strategieën bedenken om uit de greep van de taliban te blijven. Het totale gebrek aan veiligheidsmaatregelen en zelfs de overweging daarvan breekt in casu de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig af.

Wat de documenten betreft die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag neerlegt, wijst het CGVS er op dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. De foto's en het attest van het Amerikaanse leger op naam van K. kunnen de eerder gemaakte vaststellingen over uw vluchtmotieven evenmin veranderen. Er kan immers op geen enkele manier worden vastgesteld dat de vermelde persoon in het attest wel degelijk uw broer is. Ook de foto's bieden geen uitsluit over de identiteit van de erop afgebeelde personen, over hun activiteiten of over de omstandigheden waarin één van de afgebeelde personen om het leven kwam."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, oordeelt de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Kabul dat, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden."

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal bij een aanvullende nota van 26 juni 2018 landeninformatie heeft toegevoegd, waarin dezelfde informatie als deze die werd opgenomen in de bestreden beslissing, genoegzaam bevestigd wordt.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij voert immers geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar de provincie Kabul.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP